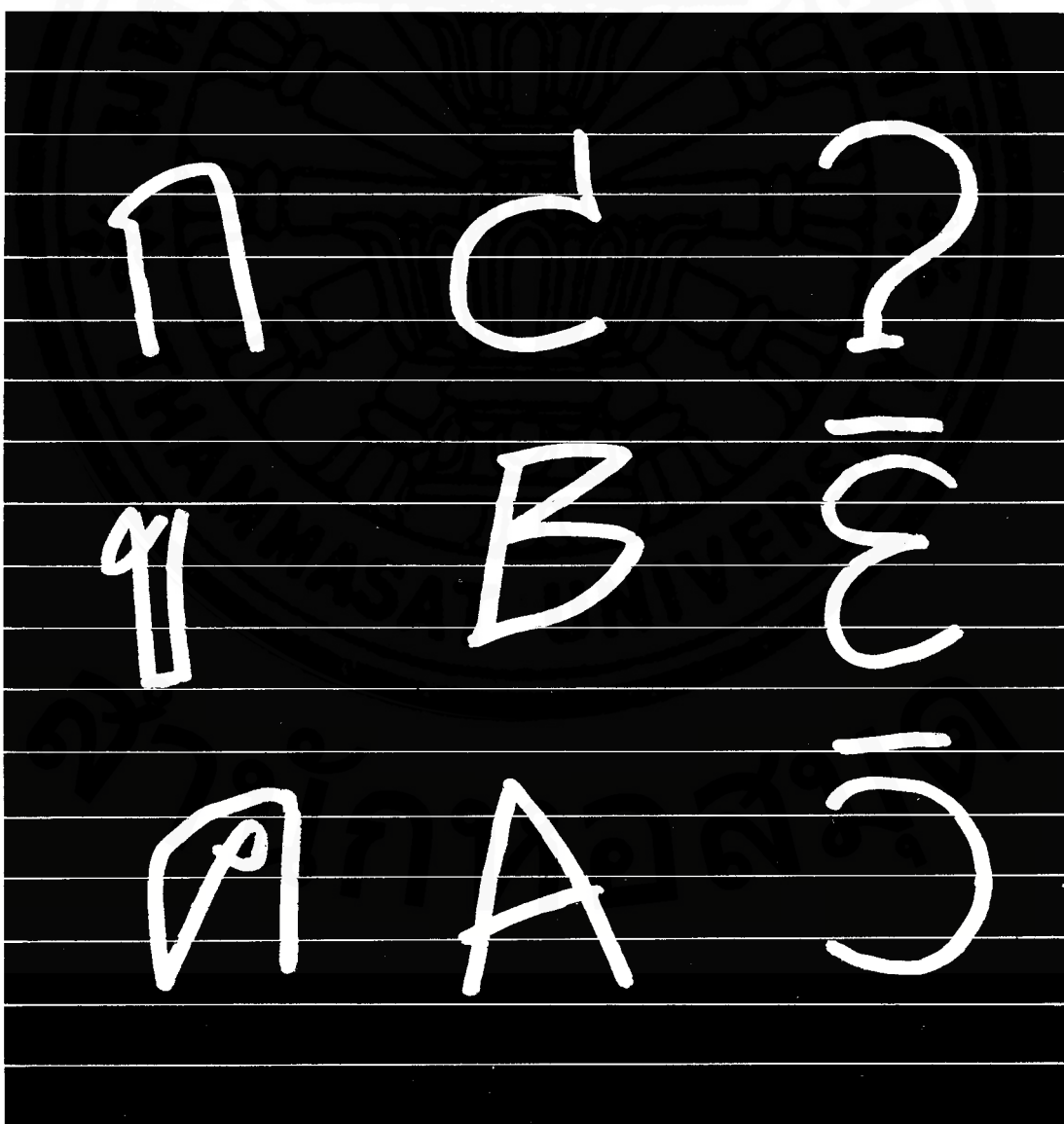

ข้อคิดเกี่ยวกับ การถ่ายรูปแบบอักษรไทย เป็นอักษรโรมัน

นันทนา ธนเกียรติ

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

การถ่ายรูปลักษณของภาษาหนึ่งไปเป็นรูปลักษณของภาษาหนึ่งหรือที่เรียกเป็นภาษาอังกฤษว่า Transliteration นั้นมีในภาษาไทยเป็นเวลานานแล้ว และเป็นการถ่ายรูปลักษณไทยเป็นอักษรโรมัน โดยทั่วไป แล้วการถ่ายรูปลักษณของภาษาหนึ่งเป็นรูปลักษณของอีกภาษาหนึ่งสามารถทำได้ 2 วิธี และเพื่อจุดประสงค์ 2 ประการคือ

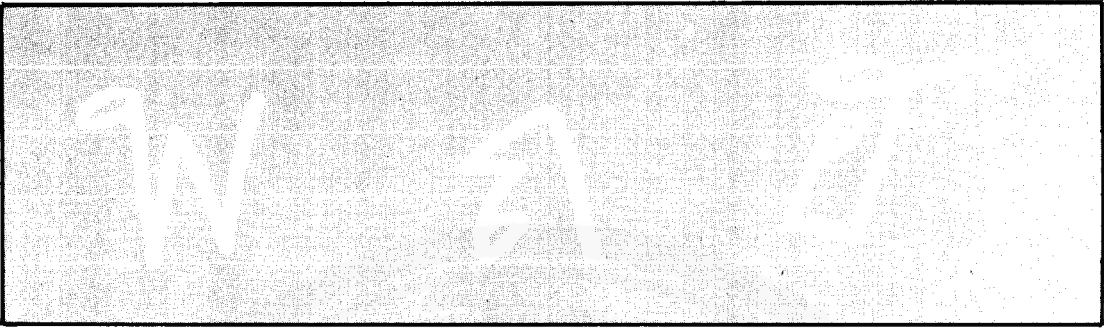
1. ถ่ายรูปลักษณโดยคงลักษณะของการเขียนของภาษาเดิม เช่น คำว่า กล เขียนเป็น kol โดยถ่ายรูปลักษณจาก ก → k สระ โ-ะ ลดรูป → o และ ล → l การถ่ายรูปลักษณวิธีนี้ให้ความสำคัญลักษณะการเขียนของภาษาเดิมโดยไม่คำนึงว่าจะทำให้ผู้อ่านอ่านออกเสียงภาษาไทยไม่ถูก เพราะถ้าชาวต่างชาติเห็นคำว่า kol นี้จะต้องออกเสียงคำนี้ โดยการออกเสียงตัวสะกดเป็นเสียง l แต่ที่จริงแล้วเสียง l นี้ไม่ปรากฏตำแหน่งตัวสะกดในโครงสร้างพยางค์ภาษาไทย อักษร ล ที่เขียนที่ท้ายพยางค์ในภาษาไทยจะออกเสียงเป็น น เสมอ เพราะฉะนั้น คำ ๆ นี้จริง ๆ แล้วจะต้องออกเสียงเป็น “กน” ในภาษาไทย

2. ถ่ายรูปลักษณเพื่อช่วยในการออกเสียง ลักษณะการถ่ายรูปลักษณวิธีนี้จะไม่คำนึงว่าลักษณะการเขียนของภาษาเดิมเป็นอย่างไร แต่จะถ่ายรูปลักษณให้ใกล้เคียงกับลักษณะการออกเสียงของภาษาเดิมให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เพื่อช่วยให้ผู้อ่านสามารถออกเสียงตามได้ใกล้เคียงกับภาษาเดิม เช่น คำว่า กล จะเขียนเป็น kon เป็นต้น

สำหรับการถ่ายรูปลักษณไทยเป็นอักษรฝรั่งหรืออักษรโรมันในประเทศไทยนั้น มักจะปฏิบัติกันโดยวิธีที่ 1 เป็นส่วนใหญ่ แม้ว่าในระยะหลัง ๆ นี้จะเขียนด้วยวิธีที่ 2 บ้างประปราย เพราะเห็นว่าการเขียนด้วยวิธีที่ 1 นั้น เมื่ออ่านออกเสียงมาแล้วเจ้าของภาษาแทบจะจำคำเดิมของภาษานั้นไม่ได้ การเขียนแบบที่ 1 นั้นยังมีปรากฏลึกซึ้งทั่วความถึงลักษณะภาษาเดิมมากกว่านั้นอีก เช่น คำว่า ภโววาท เขียนเป็น bhavovad โดยถ่ายรูปลักษณ ภ → bh สระ -ะ ลดรูป → a ว → v สระ โ- → o และ ท → d เพราะยึดถือในหลักว่าเขียนตามที่มาของคำ นั่นคือ คำ ๆ นี้เป็นภาษาสันสกฤตซึ่งเขียนด้วยอักษรพราหมี และในระบบตัวอักษรพราหมีนี้¹ อักษรภใช้เขียนแทนเสียง bh ว เขียนแทนเสียง v และ ท เขียนแทนเสียง d ดังนั้น เราจึงถ่ายอักษรไทยเป็นอักษรโรมันเพื่อใช้แทนเสียงภาษาสันสกฤตไม่ใช่ภาษาไทย เพื่อว่าเมื่อมองดูด้วยตาแล้วเราจะได้เห็นที่มาของคำนั้นๆ ว่าเป็นภาษาต่างชาติไม่ใช่ภาษาไทย แต่ทว่าเมื่อออกเสียงมาแล้วเราแทบจะไมรู้เลยว่าคำ ๆ นั้นคือคำอะไรในภาษาไทย ผู้เขียนเองเป็นครูสอนหนังสือ ก่อนเปิดเรียนจะได้รับบัญชีรายชื่อนักศึกษาผู้จดทะเบียนเรียนในวิชาที่สอน และบัญชีนั้นจะผ่านกระบวนการทางคอมพิวเตอร์บันทึกออกมาเป็นอักษรโรมัน ชื่อและนามสกุลของนักศึกษาส่วนใหญ่จะถ่ายรูปลักษณออกมาเป็นอักษรโรมัน ด้วยวิธีคงลักษณะของการเขียนภาษาเดิมไว้ ซึ่งต้องยอมรับว่าเมื่ออ่านดูครั้งแรกแล้วค่อนข้างจะงง นึกไม่ออกว่าชื่อนั้น ๆ ออกเสียงเป็นภาษาไทยอย่างไร เลยต้องเอาบัญชีรายชื่อไปให้นักศึกษาเขียนเป็นภาษาไทยกำกับให้บ่อย ๆ เพราะไม่สามารถอ่านตัวอักษรโรมันเหล่านั้นได้จริง ๆ

การที่จะถ่ายอักษรจากภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่งด้วยวิธีใดนั้นจำเป็นจะต้องตัดสินใจว่า จุดประสงค์ของการถ่ายอักษรของเราคืออะไร ในความเห็นของผู้เขียนซึ่งเป็นนักภาษาศาสตร์มีความเชื่อว่ารูปลักษณน่าจะแทนเสียงพูด คือ ควรจะเป็นเครื่องมือให้ผู้อ่านสามารถอ่านออกเสียงคำที่เขียนออกมาได้ใกล้เคียงที่สุดเท่าที่จะทำได้

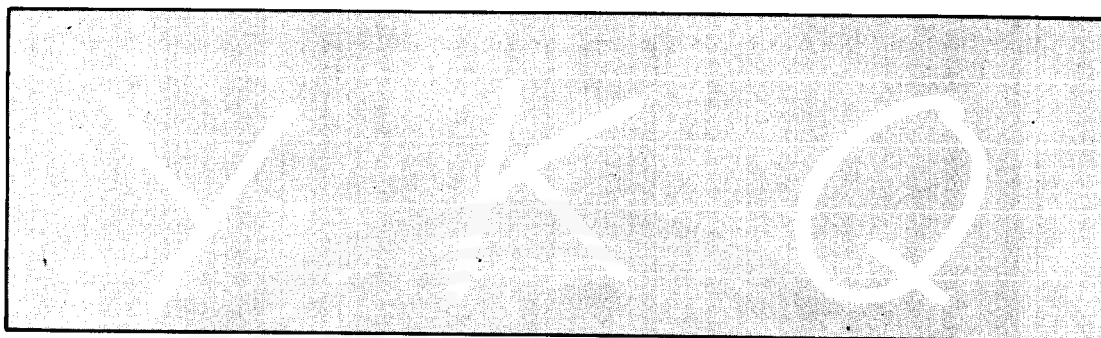
¹ อักษรพราหมีนี้ใช้ครั้งแรกในศิลาจารึกของพระเจ้าอโศกมหาราช ในพุทธศักราช ๒๖๙ ในสมัยนั้นพระเจ้าอโศกมหาราชครอบครองดินแดนที่เป็นประเทศอินเดียและปากีสถานในปัจจุบัน ตัวหนังสือพราหมีที่ใช้ในสมัยพระเจ้าอโศกนี้นักจะเรียกว่า ตัวหนังสือพราหมีของพระเจ้าอโศก (Dani A.H., 1963:31)

จากประวัติความเป็นมาของวิวัฒนาการของระบบตัวหนังสือของภาษาต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นภาษาที่มีตัวหนังสืออยู่แล้ว เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาฟินนิช ภาษาตุรกี หรือภาษาที่ไม่เคยมีระบบตัวเขียนมาก่อน เช่นภาษาชนกลุ่มน้อยในประเทศไทยบางภาษา จะพบว่าภาษาต่าง ๆ เหล่านี้จะมีการปรับปรุงระบบตัวเขียนของภาษาหรือสร้างระบบตัวเขียนให้ช่วยในการออกเสียงให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ในโลกตะวันตก ช่วงศตวรรษที่ 17 ได้เกิดกระบวนการปฏิรูปตัวอักษร (Spelling Reform) ขึ้น เพื่อปรับปรุงให้ตัวหนังสือช่วยเอื้อในการออกเสียงให้ได้มากที่สุด และกระบวนการนี้เองที่ทำให้เกิดวิชาสหศาสตร์อันเป็นวิชาที่ว่าด้วยการศึกษาเรื่องเสียงในภาษาขึ้น และต่อ ๆ มาได้มีการประดิษฐ์ตัวอักษร (Phonetic Alphabet) ขึ้นเพื่อใช้แทนเสียงทุกเสียงที่อวัยวะในการออกเสียงของมนุษย์ปกติสามารถจะออกเสียงได้¹

หากผู้ถ่ายทอดจดลงใจต้องการจะใช้อักษรเป็นเครื่องมือในการเขียนแทนเสียงก็จำเป็นจะต้องศึกษาก่อนว่าระบบเสียงของภาษาเป็นอย่างไร แล้วเลือกหรือประดิษฐ์ตัวอักษรขึ้นใช้แทนเสียงในภาษา การใช้ระบบตัวอักษรแบบรูปอักษรรูปหนึ่งแทนหน่วยเสียงหนึ่งหน่วยเสียง (Phonemic Writing System) เป็นระบบที่นิยมกันมาก เพราะเป็นระบบที่เขียนง่ายและอ่านง่าย เนื่องจากมีลักษณะการเขียนรูปแทนเสียงโดยตรงไปตรงมา เช่น เสียง ร เรือ ในภาษาไทย เราอาจจะออกเสียงเป็นแบบรวลันคือ ยกปลายลิ้นไปตีปุ่มเหงือกหลาย ๆ ครั้ง หรืออาจจะออกเสียงโดยการใช้นปลายลิ้นไปตีที่ปุ่มเหงือกเพียงครั้งเดียว หรืออาจจะออกเสียงโดยการงอปลายลิ้นไปยังส่วนหน้าของเพดานแข็งเหมือนกับเวลาเราออกเสียงตัวอาร์ ภาษาอังกฤษ แต่จะออกเสียงอย่างไรก็ตาม เสียงเหล่านี้ก็ถือว่าแทนหน่วยเสียง ร เรือ หน่วยเสียงเดียวในภาษาไทย เราก็จะใช้สัญลักษณ์รูปเดียวแทนเสียงเหล่านั้น แต่ถ้าหากเราเลือกใช้ระบบตัวอักษรเป็นระบบที่ใช้แทนเสียงมิใช่หน่วยเสียง เราจะต้องเขียนรูปอักษรมากกว่าหนึ่งรูปแทนหน่วยเสียงหนึ่งหน่วยเสียง เช่น ในกรณีของหน่วยเสียง ร เรือ ในภาษาไทย จึงจำเป็นต้องใช้สัญลักษณ์หลายรูปแทน เพราะ ร เรือในภาษาไทยสามารถออกได้หลายแบบดังกล่าแล้วข้างต้น การเขียนและอ่านระบบตัวอักษรประเภทนี้ค่อนข้างยาก เพราะผู้เรียนต้องจำรูปอักษรมากขึ้นอีก จากประวัติศาสตร์ทางด้านการปฏิรูปตัวเขียนที่มีมา นักสหศาสตร์ได้ปฏิรูปตัวเขียนของภาษาหลายภาษา เช่น ภาษาตุรกี ภาษาฟินนิช ให้เป็นระบบแบบรูปอักษรหนึ่งรูปแทนหน่วยเสียงหนึ่งหน่วยเสียง เพื่อที่จะช่วยทางการศึกษาให้เด็กนักเรียนสามารถเรียนรู้การอ่านและการเขียนตัวหนังสือให้ได้รวดเร็วยิ่งขึ้น

¹รายละเอียดประวัติการประดิษฐ์ตัวอักษรเพื่อใช้เขียนแทนเสียงดูได้จากหนังสือ สหศาสตร์เบื้องต้นและการบันทึกเสียงในภาษา โดย นันทนา ธรรมเกียรติ (2529 : 1-12)

ประวัติย่อของการเขียนอักษรไทยด้วยอักษรโรมันที่คิดขึ้นโดยชาวตะวันตก

การเขียนอักษรไทยด้วยอักษรโรมันเริ่มมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1854 โดยมีนักปราชญ์ทางภาษาชาวตะวันตก ได้พยายามคิดระบบการเขียนอักษรไทยด้วยอักษรโรมันขึ้น นักปราชญ์เหล่านั้นได้แก่ D. J.B. Pallegoix (1854), L. Ewald (1863), O. Frankfurter (1900), B.O. Cartwright (1915), C.B. Bradley (1924), A. Otto Schrader (1924), G.B. McFarland (1944), Peter A. Lanyon-Orgill (1955), Mary A. Haas (1956, 1964) และ E.M. Anthony and Udom Warotamasikkhadit (1968)

จากการค้นคว้าพบว่า Pallegoix เป็นนักปราชญ์คนแรกในคริสต์ศตวรรษที่ 19 ที่เริ่มใช้ระบบการเขียนอักษรไทยด้วยอักษรโรมันขึ้น Pallegoix ได้เขียนหนังสือขึ้น 2 เรื่องชื่อ *Dictionarium Linguae Thai sive Siamensis Interpretatione Latina, Gallica et Anglica Illustratum* และ *Description du Royaume Thai or Siam* (2 เล่ม) หนังสือทั้ง 2 เรื่องนี้ผู้เขียนค้นพบที่แผนกหนังสือเก่าแก่และหายากที่ห้องสมุดกลาง มหาวิทยาลัยเอเดินบอร์เก ประเทศอังกฤษ หนังสือเรื่องแรกเป็นพจนานุกรมไทย-อังกฤษ เขียนด้วยอักษรไทยแบบประดิษฐ์งดงามมาก แต่ลักษณะระบบการเขียนอักษรไทยด้วยอักษรโรมันยังค่อนข้างจะทำให้สับสนในการออกเสียง เช่น อักษร บ ด ก ที่ปรากฏในตำแหน่งตัวสะกด เช่น ในคำว่า “ดับ” “ตัด” “ดัก” เขียนออกมาเป็น BDG ซึ่งการเขียนเช่นนี้อาจจะทำให้เข้าใจผิดว่าเสียงพยัญชนะกที่เกิดในตำแหน่งตัวสะกดในภาษาไทยนั้นเป็นเสียงโฆมะ¹ ซึ่งตามความเป็นจริงแล้วเป็นเสียงอโฆมะ² นอกจากนั้น การใช้ระบบก็ยังไม่แน่นอน ตัวอย่างเช่น อักษร พ บางครั้งเขียนแทนด้วย PH หรือ B ส่วนในหนังสือเรื่อง *Description du Royaume Thai or Siam* Pallegoix ได้เขียนอธิบายไว้ในเล่มที่ 1 ของหนังสือเรื่องนี้ถึงระบบการถ่ายทอดเสียงพยัญชนะ เสียงสระ เสียงวรรณยุกต์ไทย ออกเป็นอักษรโรมัน แต่ในหนังสือเรื่องนี้อักษรโรมันที่ใช้เขียนเป็นอักษรตัวเล็กไม่ใช่ตัวใหญ่เช่นในหนังสือเรื่องแรก ส่วนการเขียนระบบเสียงวรรณยุกต์ใช้วิธีการเขียนโดยใช้รูปโน้ตดนตรีของดนตรีตะวันตกซึ่งอ่านยากและเสียงไม่ตรงกับเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยเท่านั้น

ในปี ค.ศ. 1944 G.B. McFarland ได้เขียนพจนานุกรมภาษาไทย-อังกฤษขึ้นเล่มหนึ่ง ในบทนำของพจนานุกรม McFarland ได้อธิบายระบบการเขียนอักษรไทยเป็นอักษรโรมันเช่นกัน แต่ระบบของ McFarland เข้าใจยากมากและมีเนื้อต่อการช่วยให้อ่านหนังสือไทยได้เลย เช่น สระ เออ เขียนเป็น ur-ah หรือพยัญชนะ ผ ด ก

¹เสียงโฆมะ คือ เสียงซึ่งขณะออกเสียงนั้นเส้นเสียงจะอยู่ในลักษณะสั่นกระแทกกัน

²เสียงอโฆมะ คือ เสียงซึ่งขณะออกเสียงนั้นเส้นเสียงจะเปิดกว้าง

เขียนเป็น bp dt gk เป็นต้น เราจะสังเกตเห็นได้ว่าในช่วงต้นนี้ การถ่ายทอดรูปอักษรไทยให้เป็นอักษรโรมันนั้น ไม่ช่วยในการออกเสียงภาษาไทยแต่อย่างใด ซึ่งทั้งนี้เป็นเพราะว่าในสมัยนั้นวิทยาการทางด้านวิทยาศาสตร์ซึ่งเป็นเครื่องมืออันดียิ่งในการสร้างระบบความสัมพันธ์ระหว่างรูปอักษรและเสียงนั้นยังไม่ก้าวหน้าเท่าใดนัก

สมัยต่อมา เมื่อวิวัฒนาการวิทยาศาสตร์ก้าวหน้าขึ้น นักปราชญ์ชาวตะวันตกผู้สนใจเกี่ยวกับเรื่องระบบอักษรไทยได้เริ่มคิดระบบการถ่ายทอดอักษรไทยเป็นอักษรโรมันอย่างมีระบบยิ่งขึ้น Peter A. Lanyon-Orgill เขียนหนังสือขึ้นเล่มหนึ่งในปี ค.ศ. 1955 ชื่อ *An Introduction to the Thai (Siamese) Language for European Students* Lanyon-Orgill ได้พยายามอธิบายถึงลักษณะการออกเสียงภาษาไทย เช่น อธิบายว่าเสียงสระ โ-ะ เป็นเสียงสระสั้น ออกเสียงคล้ายกับเสียงสระในคำว่า “home” ในภาษาอังกฤษ หรือในการเขียนรูปอักษร บ ด ก ในตำแหน่งตัวสะกดก็เขียนออกมาเป็น b d g ซึ่งอาจจะทำให้เกิดการเข้าใจผิดว่าเสียงกักในตำแหน่งตัวสะกดในภาษาไทยเป็นเสียงโฆษะดังกล่าวกว่าข้างต้น งานเขียนเกี่ยวกับอักษรไทยที่ยอมรับว่าเป็นระบบและใกล้เคียงกับลักษณะการออกเสียงที่แท้จริงของภาษาไทยมากที่สุดในสมัยนั้น คือ งานเขียนของ Mary R. Haas Haas เขียนหนังสือชื่อ *Thai System of Writing* ขึ้นในปี ค.ศ. 1956 ในหนังสือเล่มนี้ ได้อธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างรูปอักษรและเสียงในภาษาไทยอย่างละเอียด แม้ว่า Haas จะบกพร่องในการวิเคราะห์เรื่องระบบเสียงภาษาไทยบ้าง เช่น วิเคราะห์ว่าเสียงกักที่เกิดท้ายพยางค์ซึ่งทำหน้าที่เป็นตัวสะกดนั้นเป็นเสียงโฆษะ แต่อย่างไรก็ตามถือว่างานเขียนชิ้นนี้เป็นงานเขียนที่ก้าวหน้าที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับงานเขียนชิ้นอื่น ๆ ก่อนหน้านี้ ต่อมาในปี ค.ศ. 1964 Haas ได้เขียนพจนานุกรมขึ้นเล่มหนึ่งชื่อ *Thai-English Student's Dictionary* ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันว่าเป็นพจนานุกรมไทย-อังกฤษที่ได้มาตรฐานและใช้กันแพร่หลายมาจนทุกวันนี้ สำหรับระบบการเขียนอักษรไทยเป็นอักษรโรมันนั้น Haas ใช้ระบบเดียวกันทั้งในหนังสือ *Thai System of Writing* และในพจนานุกรม

ตารางที่ 1 และ 2 ต่อไปนี้เป็นแผนภูมิแสดงการเปรียบเทียบการถ่ายทอดอักษรไทยเป็นอักษรโรมันของ D.J.B. Pallegoix (1), G.B. McFarland (2), Peter A. Lanyon-Orgill (3) และของ Mary R. Haas (4)

1. รูปพยัญชนะ (Consonant Symbols)

	รูปอักษรไทย	1 D.J.B. Pallegoix		2 G.B. McFarland		3 Peter A. Lanyon-Orgill		4 Mary Haas	
		A ¹	B ²	A	B	A	B	A	B
1	บ	B	B	b	} p	b	} b	b	} b
2	พ	PH	PH, B	P		ph		ph	
3	ภ	PH	PH, B	P		ph		ph	
4	ป	P	P, B	bp	}	p	}	p	}
5	ฟ	F	- ³	f		f		f	
6	ด	D	}	d	}	d	}	d	}
7	ฎ	D		d		d		d	
8	ต	T		dt		t		t	
9	ฏ	T		dt		t		t	
10	ท	TH		t		th		th	
11	ธ	TH		t		th		th	
12	ท	TH		t		th		th, d	
13	ฒ	TH		t	} t	th	} d	th	} d
14	ถ	TH		t		th		th	
15	ฐ	TH		t		th		th	
16	จ	CH		chj		c		c	
17	ช	x		ch		ch		ch	
18	ซ	S		s		s		s	
19	ศ	S		s		s		s	
20	ษ	S		s		s		s	
21	ส	S		s		s		s	

	รูปอักษรไทย	1 D.J.B. Pallegoix		2 G.B. McFarland		3 Peter A. Lanyon-Orgill		4 Mary Haas	
		A ¹	B ²	A	B	A	B	A	B
22	ก	K	} G	gk	} k	k	} g	k	} g
23	ข	KH		k		kh		kh	
24	ค	KE		K		kh		kh	
25	ฅ	KH		K		kh		kh	
26	ฌ	M	M	m	m	m	m	m	m
27	ฉ	N	} N	n	} n	n	} n	n	} n
28	ฌ	N		n		n		n	
29	ร	R		r		r		r	
30	ล	L		l		l		l	
31	ฬ	L		l		l		l	
32	ญ	J		y		j		j	
33	ง	NG	NG	ng	ng	ŋ	ŋ	ŋ	ŋ
34	ว	V	-	w	o	w	w	w	w
35	ผ	PH	-	P	-	p ^h	-	p ^h	-
36	ฝ	F	-	f	-	f	-	f	-
37	ผ	x	-	ch	t	ch	-	ch	-
38	ฉ	x	-	ch	-	ch	-	ch	-
39	ย	J	-	y	y	j	j	j	j
40	ห	H	-	h	-	h	-	h	-
41	อ	H	-	h	-	h	-	h	-
42	อ	o	-	?	-	?	-	?	-

¹รูปอักษรโรมันเมื่อเขียนในตำแหน่งต้นพยางค์

²รูปอักษรโรมันเมื่อเขียนในตำแหน่งท้ายพยางค์

³เส้นที่ขีดหมายความว่าอักษรรูปนั้นไม่เคยปรากฏในตำแหน่งท้ายพยางค์

ตารางที่ 2

2. รูปสระ (Vocalic Symbols)

	รูปอักษรไทย	1 D.J.B. Pallegoix	2 G.B. McFarland	3 Peter A. Lanyon-Orgill	4 Mary Haas
1	ิ	ĩ	i	i	i? ¹ , i(?) ²
2	ี	I	e	ĩ	ii
3	เ-ะ	E:	a	e	e?
4	เ-	E	a	ē	ee
5	แ-ะ	Ē:	a, or aa	ε	ε?
6	แ-	Ē	a, or aa	ē	εε
7	-ะ	A:	a, or u	a	a? ¹ , a(?) ²
8	-า	A	a, or ah	ā	aa
9	เ-าะ	o:	au, or aw	o	o?
10	-อ	o	au, or aw	ō	oo
11	โ-ะ	ô:	o	o	o?
12	โ-	ô	o	ō	oo
13	ู	ũ	oo	u	u? ¹ , u(?) ²
14	ุ	u	oo	ū	uu
15	เ-อะ	o':	ur, or er	ə	ə?
16	เ-อ	o'	ur, or er	ē	əə
17	ุ	ũ'	u, or ur	y	y? ¹ , y(?) ²
18	ู	u'	u, or ur	ȳ	yy
19	เ-ียะ	IA	e-ah	ia	ia?
20	เ-ีย	IA	e-ah	ia	ia
21	เ-ียะ	UA	oo-ah	ua	ua?
22	เ-ีย	UA	oo-ah	ua	ua
23	เ-ือะ	ũ'A	ur-ah	ȳa	ya?

	รูปอักษรไทย	1 D.J.B. Pallegoix	2 G.B. McFarland	3 Peter A. Lanyon-Orgill	4 Mary Haas
24	เือ	U'A	ur-ah	ya	ya
25	ือ	Ů	ue	iw	iw
26	เือ	EU	ay-oh	ew	ew
27	เือ	EU	a-oh, or ay-oh	ēw	eeew
28	แือ	ĖO	aa-oh	ɛw	ɛw
29	แือ	ĖO	aa-oh	ēw	ɛɛw
30	เือ	} AI	} al	} aj	} aj
31	เือ				
32	เือ				
33	เือ	AI	al	āj	aaj
34	-เือ				
35	เือ				
36	-เือ	AO	ow, or auw	āw	aaw
37	เือ	OI	au-ie	ɔj	ɔj
38	-เือ	OI	au-ie, or aw-ie	ōj	ɔɔj
39	เือ	OI	oh-ie	o:j	ooj
40	เือ	UI, ŮI	oo-ie	uj	uj
41	เือ	O'I	ur-ie	ēj	eej
42	เือ	IAU	ee-oh	iaw	iaw
43	-เือ	UAI	oo-ie	uaj	uaj
44	เือ	U'A	eu-ie	yaj	yaj

¹Mary Haas (1956)²Mary Haas (1964)

วิธีการเขียนอักษรไทยเป็นอักษรโรมันของราชบัณฑิตยสถาน

ในปี พ.ศ. 2482 ราชบัณฑิตยสถานได้เผยแพร่หนังสือออกมาเล่มหนึ่งเขียนเป็นภาษาอังกฤษชื่อ “Notification of the Royal Institute Concerning the Transcription of Thai Characters into Roman” หนังสือเล่มนี้อธิบายวิธีการเขียนอักษรไทยเป็นอักษรโรมันโดยจัดแบ่งระบบการถ่ายรูปลักษณออกเป็น 2 ระบบ คือ

1. ระบบทั่วไป (The General System) เป็นระบบที่ใช้ในการถ่ายรูปลักษณไทยเป็นอักษรโรมันโดยมีจุดประสงค์ให้ช่วยในการออกเสียง คือ ทำให้ผู้อ่านอักษรโรมันนั้นสามารถออกเสียงได้ใกล้เคียงกับเสียงภาษาไทยให้มากที่สุด¹

2. ระบบละเอียด (The Precise System) เป็นระบบที่ถ่ายรูปลักษณโดยคงลักษณะการเขียนของภาษาเดิมไว้ การถ่ายรูปลักษณโดยวิธีนี้ต้องการให้ผู้อ่านมองเห็นว่าที่มาของอักษรโรมันนั้นมาจากอักษรภาษาเดิมอย่างไร โดยมีได้คำนึงว่าลักษณะการถ่ายรูปลักษณวิธีนี้อาจจะทำให้ผู้อ่านออกเสียงภาษาไทยผิดเพี้ยนไป²

รายละเอียดวิธีการถ่ายรูปลักษณไทยเป็นอักษรโรมันของราชบัณฑิตยสถานทั้งระบบทั่วไป (The General System) และระบบละเอียด (The Precise System) ได้แสดงไว้ใน ตารางที่ 3, 4, 5 และ 6 ผู้เขียนได้วางรูปแบบการจัดตารางรูปพยัญชนะ รูปสระ และเครื่องหมายวรรณยุกต์ขึ้นใหม่ เพื่อให้สะดวกต่อการอ่านสำหรับการเรียงรูปพยัญชนะได้เรียงจากรูปพยัญชนะที่แทนเสียงที่มีฐานที่เกิดจากส่วนหน้าสุดของปากไปยังรูปพยัญชนะที่แทนเสียงที่มีฐานที่เกิดจากส่วนหลังของปาก

¹จุดประสงค์การถ่ายรูปลักษณระบบนี้มีลักษณะเช่นเดียวกับวิธีการถ่ายรูปลักษณวิธีที่ 2 เพื่อช่วยในการออกเสียง ซึ่งได้กล่าวไว้ในหน้า 1

²จุดประสงค์การถ่ายรูปลักษณระบบนี้มีลักษณะเช่นเดียวกับวิธีการถ่ายรูปลักษณวิธีที่ 1 ซึ่งได้กล่าวไว้ในหน้า 1

ตารางที่ 3

ระบบทั่วไป (The General System)

1. รูปพยัญชนะ (Consonant Symbols)

รูปอักษรไทย	รูปอักษรโรมัน		รูปอักษรไทย	รูปอักษรโรมัน	
	A ¹	B ²		A	B
ผ	b	p	น ฌ	n	n
ป	p	p	ร	r	n
ฝ พ ภ	ph	p	ล ฟ	l	n
ฝ ฟ	f	p	จ	ʃh	t
ว	w	-	ฉ ช ฌ	ch	t
ม	m	m	ย	y	-
ด ฎ ท	d	t	ก	k	k
ต ฏ	t	t	ข ข ค ค ฌ	kh	k
ถ ฐ ท ฑ ฒ	th	t	ง	ng	ng
ศ ษ ส ซ	s	t	ห อ	h	-

¹รูปอักษรโรมันเมื่อเขียนในตำแหน่งต้นพยางค์

²รูปอักษรโรมันเมื่อเขียนในตำแหน่งท้ายพยางค์

ข้อวิจารณ์

ลักษณะการถ่ายรูปแบบพยัญชนะของระบบนี้ค่อนข้างจะมีแนวโน้มไปในทางสัทศาสตร์ คือ พยายามถ่ายรูปแบบอักษรออกมาตามลักษณะการออกเสียงที่แท้จริง ดังจะเห็นได้จากกรุปพยัญชนะ ผ พ ภ ในตำแหน่งต้นพยางค์จะเขียนเป็นอักษรโรมันเหมือนกันหมดเพียงรูปเดียว คือ ph หรือกรุปพยัญชนะ ถ ฐ ท ฑ ฒ ในตำแหน่งต้นพยางค์จะเขียนเป็นอักษร th เพียงรูปเดียวเช่นกัน ซึ่งก็ตรงกับลักษณะการออกเสียงจริงที่เราออกเสียงกันในภาษาไทย นอกจากนั้นจะสังเกตเห็นว่าอักษรไทยบางรูปจะเขียนเป็นอักษรโรมันต่างรูปกันเมื่อเขียนในตำแหน่งต้นพยางค์และตำแหน่งท้ายพยางค์ ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

1. รุปพยัญชนะ บ, ด, ฏ เมื่อเขียนในตำแหน่งต้นพยางค์ เช่น ในคำว่า บาป, ดอก, ฏฐา จะเขียนด้วยตัวอักษรโรมัน b, d ซึ่งอักษร b, d นี้หากพิจารณาในแง่สัทศาสตร์ จะใช้เขียนแทนเสียงซึ่งมีลักษณะการออกเสียงเป็นแบบเสียงกักโฆชะ¹ ซึ่งตรงกับลักษณะการออกเสียงจริงในภาษาไทย แต่เมื่อเขียนในตำแหน่งตัวสะกดหรือท้ายพยางค์ เช่น ในคำว่า กบ, กฏ จะเขียนด้วยอักษรโรมัน p, t ซึ่งเป็นไปตามลักษณะการออกเสียงในภาษาไทย คือ เสียงกักที่เกิดท้ายพยางค์ในภาษาไทยจะเป็นเสียงลิกลอโฆชะเท่านั้น²

2. รุปพยัญชนะ ผ พ ภ เมื่อเขียนในตำแหน่งต้นพยางค์จะเขียนด้วย ph แต่ในตำแหน่งท้ายพยางค์เขียนด้วย p ซึ่งหากตีความออกมาในแง่สัทศาสตร์แล้วจะเป็นไปตามลักษณะการออกเสียงจริงในภาษาไทยคือ ผ พ ภ นี้ในตำแหน่งต้นพยางค์ เราจะออกเสียงเป็นเสียงชนิดอโฆชะ³ คือเสียง ph แต่ในตำแหน่งท้ายพยางค์เราจะออกเสียงเป็นเสียงลิกลอโฆชะ คือเสียง p

3. รุปพยัญชนะแทนเสียงเสียดแทรก⁴ เช่น ฝ ฟ, ฐ ศ ษ ส หรือเสียงกึ่งเสียดแทรก เช่น จ, ฌ ข ฌ เมื่อเขียนในตำแหน่งต้นพยางค์จะเขียนด้วย f, s, ch, ch เพื่อแทนเสียงเสียดแทรกหรือกึ่งเสียดแทรกในตำแหน่งต้นพยางค์ แต่เมื่อเขียนในตำแหน่งท้ายพยางค์จะเขียน p แทน ฝ ฟ เขียน t แทน จ ฌ ข ฌ ซึ่งตรงกับลักษณะการออกเสียงจริงในภาษาไทย เพราะในภาษาไทยเสียงเสียดแทรกและกึ่งเสียดแทรกจะเกิดในตำแหน่งต้นพยางค์เท่านั้น ในตำแหน่งท้ายพยางค์รูปพยัญชนะเสียงเสียดแทรกหรือกึ่งเสียดแทรกจะออกเป็นเสียงกักหมด ตัวอย่างเช่น กราฟ จะออกเสียงเป็น ^kɾaːp หรือ รส จะออกเสียงเป็น ^ɾot หรือ ชฐ จะออกเสียงเป็น ^tɕʰat เป็นต้น

4. รุปพยัญชนะ ร, ล พ เมื่อเขียนในตำแหน่งต้นพยางค์จะเขียนด้วย r, l แต่ในตำแหน่งท้ายพยางค์จะเขียนด้วย n ทั้งนี้เพราะในตำแหน่งท้ายพยางค์อักษร ร, ล พ จะออกเสียงเป็น n หมด เช่น คำว่า เวร จะออกเสียงเป็น -weːn กาล หรือ กาพ จะออกเสียงเป็น -kaːn เป็นต้น

¹เสียงกัก (Stop) คือ เสียงซึ่งอวัยวะในการออกเสียงเคลื่อนเข้าหากันปิดสนิทแล้วแยกออกจากกัน

²เสียงลิกลอโฆชะ (Voiceless unaspirated) คือ เสียงซึ่งขณะออกเสียงนั้นเส้นเสียงมีลักษณะเปิดกว้าง มีลมออกมาไม่มาก เช่น เสียง ป ต ก

³เสียงชนิดอโฆชะ (Voiceless aspirated) คือ เสียงซึ่งขณะออกเสียงนั้นเส้นเสียงมีลักษณะเปิดกว้างและมีลมออกมามาก เช่น เสียง ผ พ ภ, ถ ฐ ท ฑ ฒ, ข ค ฌ เป็นต้น

⁴เสียงเสียดแทรก (Fricative) คือเสียงที่เกิดขึ้นโดยอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงเคลื่อนที่เข้าไปใกล้ ๆ กันจึงทำให้เกิดช่องแคบขึ้นลมจึงต้องเสียดแทรกผ่านช่องแคบนั้นออกมา

ตารางที่ 4

2. รูปสระ (Vocalic Symbols)

รูปอักษรไทย	รูปอักษรโรมัน	รูปอักษรไทย	รูปอักษรโรมัน
ิ ี	i	ึ ุ	iu
เ-ะ เ-	e	เ-ัว เ-ว	eo
แ-ะ แ-	æ	แ-ัว แ-ว	aeo
-ะ -า	a	ไ- -าย	ai
เ-าะ -อ	ɔ	เ-า -าว	ao
โ-ะ โ-	o	เ-อย -อย	ɔi
ุ ู	u	โ-ย	oi
เ-อะ เ-อ	œ	ูย	ui
ึ ือ	u'	เ-ย	œi
เ-ียะ เ-ีย	ia	เ-ียว	ieo
ัวะ ัว	ua	-วย	uai
เ-ือะ เ-ือ	u'a	เ-ือย	u'ai

ข้อวิจารณ์

การถ่ายรูปเสียงสระในระบบนี้ไม่แบ่งแยกความแตกต่างระหว่างสระเสียงสั้นและสระเสียงยาวในภาษาไทย คือ ไม่ว่าจะเป็นสระเสียงสั้นหรือยาวจะใช้รูปอักษรเดียวกันเขียนแทน เช่น ปัก ปาก จะเขียนเหมือนกันเป็น pak หรือ ตี ตี จะเขียนเหมือนกันเป็น ti ทั้งที่ความแตกต่างระหว่างสระเสียงสั้นและเสียงยาวนั้นถือว่ามีความสำคัญมากในภาษาไทย เนื่องจากทำให้ความหมายของคำในภาษาต่างกันได้

สำหรับระบบการถ่ายรูปอักษรระบบทั่วไปนี้ไม่มีการเขียนเครื่องหมายแทนเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทย เพราะฉะนั้นคำว่า คา ข่า ข้า คำ ขา จะเขียนเหมือนกันหมดเป็น kha: ซึ่งเมื่ออ่านอักษรโรมันดูแล้ว ผู้อ่านไม่สามารถแยกออกได้ว่า คำว่า kha: นี้หมายความว่า คา, ข่า, ข้า, คำ, หรือ ขา

ตารางที่ 5

1. รูปพยัญชนะ (Consonant Symbols)

รูปอักษรไทย	รูปอักษรโรมัน		รูปอักษรไทย	รูปอักษรโรมัน	
	A ¹	B ²		A	B
บ	b	p	ฐ	t ^h	t (t ^h)
ป	p	p	ท	t ^ʰ	t (t ^ʰ)
ผ	ph	p (ph)	ฑ	ṭ ^ʰ	t (ṭ ^ʰ)
พ	p ^ʰ	p (p ^ʰ)	ธ	th ^ʰ	t (th ^ʰ)
ภ	ph ^ʰ	p (ph ^ʰ)	ฒ	ṭ ^h ^ʰ	t (ṭ ^h ^ʰ)
ฝ	f	p (f)	ศ	s ^l	t (s ^l)
ฟ	f ^ʰ	p (f ^ʰ)	ษ	ṣ	t (ṣ)
ว	w	-	ส	s	t (s)
ม	m	m	ซ	ʃ	t (ʃ)
ด	d	t	น	n	n
ฉ	ḍ	t (ḍ)	ณ	ɲ	ɲ
ต	ḍ ^l	t (ḍ ^l)	ร	r	n (r)
ถ	t	t	ล	l	n (l)
ฏ	ṭ	t (ṭ)	ฬ	ḷ	n (ḷ)
ถ	th	t (th)	ว	ʈ	t (ʈ)

¹รูปอักษรโรมันเมื่อเขียนในตำแหน่งต้นพยางค์

²รูปอักษรโรมันเมื่อเขียนในตำแหน่งท้ายพยางค์

รูปอักษรไทย	รูปอักษรโรมัน	
	A ¹	B ²
ฉ	ch	t (ch)
ช	c'	t (c')
ฌ	ch'	t (ch')
ย	y	-
ญ	y'	n'
ก	k	k
ข	kh	k (kh)
ช	kh'	k (kh')

รูปอักษรไทย	รูปอักษรโรมัน	
	A	B
ค	k'	k (k')
ค	k'	k (k')
ฆ	kh'	k (kh')
ง	ng	ng
ท	h	-
ธ	h'	-

ข้อวิจารณ์

ลักษณะการถ่ายรูปแบบพยัญชนะของระบบละเอียดยี่สิบจะสังเกตเห็นว่าละเอียดยี่สิบจะระบบแรกมาก จะสังเกตเห็นได้ว่า แม้ว่าจะมีลักษณะคล้ายกับระบบทั่วไปในแง่ที่ว่าใช้อักษรโรมันต่างอักษรกันเมื่อเขียนในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ตามลักษณะการออกเสียงจริงในภาษาไทย แต่ว่ามีลักษณะใช้รูปอักษรมากกว่า 1 รูปแทนเสียง 1 เสียง ดังจะเห็นได้จากเสียง s ในตำแหน่งต้นพยางค์จะถ่ายรูปแบบอักษรเป็น s' แทน ศ, ฐ แทน ช, s แทน ส และ ฎ แทน ซ เป็นต้น ซึ่งลักษณะการถ่ายรูปแบบอักษรเช่นนี้สันนิษฐานว่า เพื่อที่จะทำความให้เห็นลักษณะของภาษาเดิม¹ เช่น ในภาษาเดิม อักษร ผ พ ภ อาจเขียนแทนด้วยอักษรต่างรูป ดังนั้น เมื่อนำมาถ่ายรูปแบบอักษรโรมันในระบบการถ่ายรูปแบบอักษรในภาษาไทย จึงใช้อักษรต่างรูปกัน คือ ในตำแหน่งต้นพยางค์ ผ เขียนด้วย ph พ เขียนด้วย p' และ ภ เขียนด้วย ph' เป็นต้น ซึ่งลักษณะการเขียนเช่นนี้มีข้อบกพร่องอยู่ว่าเมื่อถ่ายรูปแบบอักษรไทยเป็นอักษรโรมันในลักษณะดังกล่าวแล้ว ผู้อ่านไม่มีทางทราบเลยว่าออกเสียง p' หรือ ph' ได้อย่างไร กรณีเช่นนี้ปรากฏในการถ่ายรูปแบบอักษรอื่น ๆ เช่น อักษร ฎ เป็น d ฑ เป็น d' ฏ เป็น t เช่นกัน (ดูรายละเอียดได้ในตารางที่ 5)

¹ ภาษาเดิม ในที่นี้ผู้เขียนหมายถึงภาษาซึ่งเขียนด้วยอักษรพราหมี ซึ่งเป็นอักษรต้นกำเนิดของอักษรไทย

ตารางที่ 6

2. รูปสระ (Vocalic Symbols)

รูปอักษรไทย	รูปอักษรโรมัน	รูปอักษรไทย	รูปอักษรโรมัน
ิ ี	ไ i	ึ ู	iu
เ-ะ เ-	เอ๋ e	เัว เ-ว	เอ้อ eo
แ-ะ แ-	อ๋ æ	แัว แ-ว	ออ
-ะ -า	อ a	ใ-	อัย
เ-าะ -อ	อุ u	ใ-	อัย
โ-ะ โ-	อ o	ัย	อัย
ุ ู	ุ u	ใ-ย	อัย y
เ-อะ เ-อ	อ æ	-าย	ai
ิ ี	ุ u	เ-า -าว	อ ao
เียะ เีย	ไ ia	เียว -อย	อ oi
ัวะ ัว	ุ ua	โ-ย	oi
เือะ เือ	ุ u	ุ y	ui
เือย	u ei	เ-ย	ei
-วย	uo i	เียว	ieo

ข้อวิจารณ์

สำหรับระบบนี้ให้ความสำคัญความแตกต่างระหว่างเสียงสระสั้นและสระยาวในภาษาไทย คือ จะใช้รูปอักษรโรมันต่างกัน เช่น เะ เขียนเป็น **ě** และ เ- เขียนเป็น **e** แต่เป็นที่น่าสังเกตว่ารูปอักษรโรมันที่ใช้ไม่ได้สื่อความให้ผู้อ่านเข้าใจเลยว่า ความแตกต่างระหว่างสระ 2 สระนี้คือ ความยาวของเสียงสระเท่านั้น แต่สัญลักษณ์อื่นๆ เหมือนกันหมดและรูปอักษรโรมันที่ใช้ เช่น **ě** **ě** **ุ** **ุ** ฯลฯ ก็ไม่ได้ช่วยให้ผู้อ่านสามารถอ่านออกเสียงเป็นเสียงภาษาไทยที่ถูกต้องได้เลย นอกจากนั้น ในระบบนี้ใช้รูปอักษรมากกว่า 1 รูป แทนเสียงสระ 1 เสียงเช่นกัน เช่น เสียงสระ ai จะถ่ายรูปเป็น **อ** แทน **ไ** **อ** แทน **ไ** **อ** แทน **ัย** และ **อ** แทน **ไ** เป็นต้น ซึ่งอาจจะกล่าวได้ว่า ไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องถ่ายรูปสระเสียงเดียวด้วยอักษรโรมันหลายรูปเช่นนั้น เพราะทำให้ยากต่อการจดจำและการอ่านด้วย

สำหรับการถ่ายรูปลักษณไทยเป็นอักษรโรมันแบบระบบละเอียดยังได้กำหนดการเขียนเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย ดังต่อไปนี้

ก	kg
กั	kg̃
กั้	kĝ
ก๊	kǧ
ก๋	kg̎
ตัวอย่างเช่น	
ขา	khá
ข่า	khǎ
ข้า	khà
คา	k'a
ค่า	k'ǎ
ค้ำ	k'â

ลักษณะการเขียนเสียงวรรณยุกต์ข้างต้นจะเห็นได้ว่าไม่ได้ช่วยให้ผู้อ่านสามารถอ่านเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยได้เช่นกัน

จากการค้นคว้าประวัติการถ่ายอักษรไทยเป็นอักษรโรมันไม่ว่าจะคิดขึ้นโดยชาวต่างชาติหรือโดยราชบัณฑิตยสถาน เราจะเห็นได้ว่ายังมีข้อบกพร่องที่จะต้องแก้ไขอยู่ในประเด็นที่ว่าไม่เอื้อให้ช่วยออกเสียงภาษาไทยได้ถูกต้อง ผู้เขียนในฐานะที่เป็นนักภาษาศาสตร์ซึ่งให้ความสำคัญระหว่างเสียงและตัวอักษรว่าตัวอักษรควรจะเป็นเครื่องมือในการช่วยการออกเสียงได้อย่างใกล้เคียงที่สุดเท่าที่จะทำได้ จึงใคร่เสนอความเห็น ว่า ก่อนที่จะถ่ายรูปลักษณแบบหนึ่งที่ใช้เขียนภาษาหนึ่ง (เช่น อักษรไทยที่ใช้เขียนภาษาไทย) ไปเป็นอักษรอีกแบบหนึ่งที่ใช้เขียนภาษาอื่น ๆ (เช่น อักษรโรมันซึ่งใช้เขียนภาษาต่าง ๆ) ควรจะมีการศึกษาเสียก่อนว่าระบบเสียงของภาษาที่เราจะถ่ายรูปลักษณนั้นประกอบด้วยเสียงพยัญชนะ (Consonants) เสียงสระ (Vowels) และเสียงวรรณยุกต์ (Tones) อะไรบ้าง แล้วเลือกรูปลักษณอีกแบบหนึ่งขึ้นใช้เขียนแทนเสียงของภาษาเดิมโดยพยายามเลือกรูปลักษณที่จะทำให้ผู้อ่านสามารถออกเสียงได้ใกล้เคียงกับภาษาเดิมได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ นอกจากนั้น ควรพยายามใช้ระบบรูปลักษณ 1 รูปแทนหน่วยเสียง 1 หน่วยเสียง (Phonemic Writing System) เพื่อเป็นการสะดวกต่อการเขียนและการอ่านดังได้กล่าวแล้วในหน้า 8

สำหรับระบบเสียงของภาษาไทยมาตรฐาน (Standard Thai) ประกอบด้วยระบบเสียงพยัญชนะ (Consonants) 21 หน่วยเสียง¹ เสียงสระ (Vowels) 41 หน่วยเสียงและเสียงวรรณยุกต์ (tones) 5 หน่วยเสียง ดังรายละเอียดที่จะเสนอต่อไป สำหรับอักษรกรีกและโรมันที่ใช้เขียนแทนหน่วยเสียงกำกับอักษรไทยนั้นเป็นสัทอักษร (Phonetic Alphabet) ซึ่งสัทอักษรแต่ละรูปจะบอกให้ทราบว่าลักษณะการออกเสียงของเสียงแต่ละ

¹ หน่วยเสียง (Phonemes) คือ หน่วยที่เล็กที่สุดของภาษาที่ทำให้ความหมายต่างกัน เช่น /k/ และ /kh/ ถือว่าเป็นหน่วยเสียง 2 หน่วยเสียงในภาษาไทย เพราะทำให้คำว่า กา /-ka:/ และ คา /-kha:/ มีความหมายต่างกันภาษาไทย

เครื่องหมาย / / แสดงว่าสิ่งที่อยู่ภายในเป็นหน่วยเสียง

เสียงเป็นอย่างไร เช่น สัทอักษร *c* ซึ่งใช้เขียนแทนเสียง *r* เรือ ในภาษาไทยจะบอกให้ทราบว่าลักษณะการออกเสียงของเสียง *ง* นี้คือ ผู้ออกเสียงจะยกปลายลิ้นไปตีสันเหงือกอย่างรวดเร็ว 1 ครั้ง หรือสัทอักษร *i* ซึ่งใช้เขียนแทนเสียงสระ *ะ* หมายความว่า เวลาออกเสียง *ง* นี้จะต้องยกลิ้นส่วนหน้าขึ้นในระดับสูง หรือเครื่องหมาย - แสดงว่า เสียงวรรณยุกต์กำกับพยางค์นั้นเป็นเสียงวรรณยุกต์ต่ำ ส่วนเครื่องหมาย - แสดงว่า เสียงวรรณยุกต์กำกับพยางค์นั้นเป็นเสียงวรรณยุกต์สามัญ เป็นต้น

ระบบเสียงภาษาไทยมาตรฐาน

1. ระบบเสียงพยัญชนะ

1.1 ระบบเสียงพยัญชนะต้น¹

ป /p/	พ /ph/	บ /b/	ม /m/	ว /w/
ต /t/	ท /th/	ด /d/	น /n/	ร /r/
			ล /l/	ฬ /f/
		จ /tɕ/	ช /tɕh/	ส /s/
ก /k/	ค /kh/		ง /ŋ/	ย /j/
อ /ʔ/				ห /h/

1.2 ระบบเสียงพยัญชนะท้าย

ป /p/	ม /m/
ต /t/	น /n/
ก /k/	ง /ŋ/
อ /ʔ/	

1.3 ระบบเสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์

ปล /pl/	พล /phl/	กล /kl/	คล /khl/
ปร /pr/	พร /phr/	ตร /tr/	คร /khr/
		กว /kw/	คว /khw/

¹ ในภาษาไทย เสียง *ง* หนึ่งอาจจะแทนด้วยรูปอักษรหลายรูป เช่น เสียง /s/ เขียนแทนด้วยรูป ซ ศ ษ แต่ในที่นี้ได้เลือกรูปอักษรมาเพียงรูปเดียวเพื่อช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจว่า สัทอักษรที่เขียนแทนเสียงในเครื่องหมาย / / นั้นใช้แทนเสียงอะไรในภาษาไทย

2. ระบบเสียงสระ

2.1 สระเดี่ยว

ิ /i/	ุ /u/	ึ /ɯ/
เ-ะ /e/	โ-ะ /o/	เ-อะ /ɤ/
แ-ะ /ɛ/	เ-าะ /ɔ/	
-ะ /a/		

สระเหล่านี้เป็นได้ทั้งสระสั้นและสระยาว

2.2 สระผสม

2.2.1 สระผสม 2 ส่วน

เียะ /ia/	ัวะ /ua/	เือะ /wa/	
เีย /i:a/	ัว /u:a/	เือ /w:a/	
ิว /iu/	ุย /ui/		
เิว /eu/	แิว /ɛu/	ไ- /ai/	เ-า /au/
เ-ว /e:u/	แ-ว /ɛ:u/	-าย /a:i/	-าว /a:u/
เือย /ɔi/	โ-ย /o:i/		
-อย /ɔ:i/	เ-ย /ɤ:i/		

2.2.2 สระผสม 3 ส่วน

เียว /iau/	-วย /uai/	เือย /wai/
------------	-----------	------------

3. ระบบเสียงวรรณยุกต์ ภาษาไทยมีเสียงวรรณยุกต์ทั้งหมด 5 หน่วยเสียง คือ

1. หน่วยเสียงวรรณยุกต์สามัญ	คา	/˦kha:/
2. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่ำ	ข้า	/˨kha:/
3. หน่วยเสียงวรรณยุกต์โท	ข้าหรือฆ่า	/˥kha:/
4. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ตรี	ค้ำ	/˨˥kha:/
5. หน่วยเสียงวรรณยุกต์จัตวา	ขา	/˨˩kha:/

จากการศึกษาเรื่องระบบเสียงภาษาไทยและได้ถ่ายทอดระบบเสียงภาษาไทยออกมาเป็นสัทอักษรดังปรากฏข้างต้น ทำให้ผู้เขียนเกิดความคิดว่าเราอาจจะใช้ระบบสัทอักษรมาถ่ายรูปร่างของภาษาไทยเป็นอักษรโรมันได้ดังจะเห็นได้ว่าในระบบสัทอักษรนั้นได้ใช้รูปอักษรกรีกและโรมันเขียนแทนเสียงอยู่แล้ว จากตัวอย่างการถ่ายทอดระบบเสียงภาษาไทยด้วยสัทอักษร จะเห็นได้ว่าการถ่ายรูปร่างของ *ใบในแนว* รูปอักษรหนึ่งรูปแทนหน่วยเสียงหนึ่งหน่วยเสียง (Phonemic Writing System) ซึ่งเป็นระบบที่เขียนง่ายและอ่านง่ายและตรงกับการออกเสียงที่แท้จริง อนึ่ง ก่อนที่ผู้ศึกษาจะเริ่มเขียนอักษรไทยเป็นอักษรโรมันแบบใช้ระบบสัทอักษรเป็นพื้นฐานนี้ควรทำความเข้าใจเสียก่อนว่า รูปสัทอักษรแต่ละรูปนั้นใช้เขียนแทนเสียงที่ออกจริง จึงทำให้สามารถเลียนแบบการออกเสียงได้ง่ายและอักษรแต่ละรูปอธิบายลักษณะการออกเสียงของเสียงแต่ละเสียงได้ ตัวอย่างเช่น สัทอักษร *tɔ* ที่ใช้เขียนแทน จ จาน นั้นหมายความว่า เวลาออกเสียงนี้จะต้องยกส่วนต่อของปลายลิ้นขึ้นไปจุดที่ส่วนหลังของปุ่มเหงือกแล้วค่อย ๆ ปล่อยลมออกมา และขณะที่ออกเสียงนี้เส้นเสียงจะเปิดกว้าง หรือสัทอักษร *u* ที่เขียนแทนเสียงสระ - หมายความว่า เสียง ๆ นี้ออกเสียงโดยยกลิ้นส่วนหลังขึ้นสูงเหมือนเวลาออกเสียงสระ - แต่ริมฝีปากจะต้องหุบปิดออก การเสนอวิธีการเขียนอักษรไทยด้วยอักษรโรมันแบบใช้ระบบสัทอักษรเป็นพื้นฐานนี้จำเป็นจะต้องมีการอธิบายลักษณะการออกเสียงของสัทอักษรแต่ละรูปดังที่ได้อธิบายการออกเสียงพยัญชนะ *tɔ* และสระ *u* เพื่อที่ผู้ใช้จะได้เข้าใจว่าเสียงแต่ละเสียงมีลักษณะการออกเสียงอย่างไร จะได้สามารถเลียนแบบได้ถูกต้อง มีข้อสังเกตว่าในระบบนี้รูปพยัญชนะบางรูปเมื่อปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์จะเขียนแทนด้วยสัทอักษรรูปหนึ่ง แต่เมื่อปรากฏในตำแหน่งท้ายพยางค์จะเขียนแทนด้วยสัทอักษรอีกรูปหนึ่ง เช่น ช ค ษ ส ในตำแหน่งต้นพยางค์จะเขียนแทนด้วย *s* แต่ในตำแหน่งท้ายพยางค์จะเขียนแทนด้วย *t* ซึ่งตรงกับลักษณะของการออกเสียงจริง ตัวอย่างเช่น ในคำว่า โช /^hso:/ ศาลา /^hsaːˈlaː/ ฤๅษี /^hrwɛːˈsiː/ สาม /^hsaːm/ อักษร ช ค ษ และ ส ซึ่งเกิดในตำแหน่งต้นพยางค์จะออกเสียงเป็น /s/ แต่เมื่อเกิดในตำแหน่งท้ายพยางค์ เช่น ในคำว่า แก้ว /^hkeːt/ อากาศ /^hʔaːˈkaːt/ เบญจเพส /^hbeːnˈtɔaːˈpheːt/ อักษรทั้งหลายดังกล่าวจะออกเสียงเป็น /t/

สำหรับการเขียนเครื่องหมายเสียงวรรณยุกต์กำกับพยางค์นั้นบางคนอาจจะคิดว่าไม่จำเป็นและยุ่งยากลำบากในการจำ แต่ผู้เขียนคิดว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นมาก ทั้งนี้เพราะเสียงวรรณยุกต์มีความสำคัญมากในภาษาไทย เพราะเป็นหน่วยเสียง ถ้าเราเขียนคำว่า pa: โดยตั้งใจจะให้หมายความว่า “ป่า” แต่ผู้อ่านไปอ่านว่า “ปา” ความหมายจะผิดไปทันที การที่มีเครื่องหมายเสียงวรรณยุกต์กำกับจะทำให้ผู้อ่านสามารถอ่านออกเสียงเป็นเสียงภาษาไทยได้ถูกต้องหรือใกล้เคียงขึ้น

ตารางที่ 7

ข้อเสนอการเขียนอักษรไทยเป็นอักษรโรมันโดยใช้ระบบสัทอักษรมเป็นพื้นฐาน

1. รูปพยัญชนะ: (Consonant Symbols)

1.1 รูปพยัญชนะต้น (Initial Consonant Symbols)

รูปอักษรไทย	บ	พ ภ ผ	ป	ฟ ฝ	ด ฎ	ต ฏ	ท ธ ฒ ณ ฑ	ฉ	ช ฌ ฦ	ญ ฦ ฦ	ก ข ฃ ร ฤ ล ฦ ว ศ ษ ส ู ฺ ฻ ฼ ฾ ฿ ฽ ฿
-------------	---	-------	---	-----	-----	-----	-----------	---	-------	-------	---

รูปอักษรไทย	น	ณ	ร	ล	ฬ	ย	ญ	ง	ว	ห	อ	ฮ	อ
รูปอักษรโรมัน	n	ɲ	r	l	ʎ	j	ɲ	ɯ	w	h			ʔ

1.2 รูปพยัญชนะท้าย (Final Consonant Symbols)

รูปอักษรไทย	บ	พ	ภ	ผ	ป	ฟ	ด	ฎ	ต	ฏ	ท	ธ	ฒ	ณ	ด	ฉ	ช	ฌ	ญ	ฉ	ซ	ญ	ล	ก	ข	ค	ฌ	น	ณ	ร	ล	ฬ	ย	ญ	ง
รูปอักษรโรมัน			p							t															k				n					ŋ	

ตารางที่ 8

2. รูปสระ

2.1 สระเดี่ยว (Monophthongs)

รูปอักษรไทย	รูปอักษรโรมัน
ิ	i
ี	ee
เ-ะ	e
เ-	ee
แ-ะ	ε
แ-	ε:
-ะ	a
-า	aa
เ-าะ	o
-อ	oo
โ-ะ	o
โ-	oo
ุ	u
ู	uu
เ-อะ	y
เ-อ	y:
เ	w
เอ	w:

หมายเหตุ เครื่องหมาย : แสดงว่าเสียง ๑ นั้นเป็นสระเสียงยาว

2.2 สระผสม 2 ส่วน (Diphthongs)

รูปอักษรไทย	รูปอักษรโรมัน
เียะ	ia
เีย	i:a
เียว	iu
เียวะ	ua
เียว	u:a
เียะ	ui
เือะ	wa
เือ	w:a
เียว	eu
เียว	e:u
เียวะ	yu
เียว	e:u
ไ-	ai
ไ-ย	
ไ-	
-ัย	
-าย	a:i
เ-า	au
-าว	a:u

รูปอักษรไทย	รูปอักษรโรมัน
เือย	oi
-อย	o:i
เียว	oi
เียว	o:i

2.3 สระผสม 3 ส่วน (Triphthongs)

เียว	iau
-วย	uai
เวย	wai

3. รูปวรรณยุกต์ (Tonal Markers)

เสียงวรรณยุกต์ กลาง-ระดับ	—	เช่น	กา	ˉka:
เสียงวรรณยุกต์ ต่ำ-ระดับ	—	เช่น	ก่า	ˉka:
เสียงวรรณยุกต์ กลาง-ตก	˘	เช่น	ก้า	˘ka:
เสียงวรรณยุกต์ สูง-ขึ้น-ตก	^	เช่น	ก๊า	^ka:
เสียงวรรณยุกต์ ต่ำ-ขึ้น	˙	เช่น	ก๋า	˙ka:

หมายเหตุ เสียงวรรณยุกต์แต่ละเสียงแตกต่างกันที่ความถี่ของการสั่นสะท้อนของเส้นเสียง เช่น เสียงวรรณยุกต์ต่ำ-กลาง-สูง หมายความว่า เสียงวรรณยุกต์ต่ำจะมีความถี่ของการสั่นสะท้อนของเส้นเสียงน้อยกว่าเสียงวรรณยุกต์กลางและสูงตามลำดับ ส่วนคำว่า ระดับ-ตก-ขึ้น คือ ระดับ หมายความว่า ความถี่ของการสั่นสะท้อนของเส้นเสียงอยู่ที่ เช่น กลาง-ระดับ แสดงว่าเริ่มจากระดับกลางและรักษาระดับไว้ไม่เปลี่ยนแปลง แต่ถ้าเป็นตกหรือขึ้น แสดงว่าความถี่ของการสั่นสะท้อนของเส้นเสียงไม่คงที่ เช่น กลาง-ตก หมายความว่า เริ่มจากระดับกลางแล้วตกลงคือถี่น้อยลง หรือถ้า ต่ำ-ขึ้น หมายความว่าเริ่มจากระดับต่ำแล้วถี่มากขึ้นไป หรือสูง-ขึ้น-ตก หมายความว่า ความถี่เริ่มจากระดับสูงและถี่มากขึ้นแล้วเลือนตกลง คือ ความถี่น้อยลงในตอนท้าย

.... หมายถึง การหยุดเว้นระยะ

ตัวอย่างการเขียนอักษรไทยด้วยอักษรโรมันซึ่งใช้ระบบสัทอักษรเป็นพื้นฐาน

ก เอ๋ย ก ไก่	˩koː ˩ʔɛːi ˩koː ˩kai
ข ไข่ในเล้า	˩khoː ˩khai ˩nai ˩lai
ข ขวดของเรา	˩khoː ˩khuːat ˩khoːŋ ˩rau
ค ควายเข้านา	˩khoː ˩khwaːi ˩khu ˩naː
ค คนขี้ขี้	˩khoː ˩khon ˩khun ˩khan
ฅ ระเบิดขี้ผึ้ง	˩khoː ˩ra ˩khan ˩khaːŋ ˩faː
ง งูใจกล้า	˩ŋoː ˩ŋuː ˩tɕai ˩klaː
จ จานไข่ดี	˩tɕoː ˩tɕaːn ˩tɕhaːi ˩diː
ฉ ฉิ่งตีดัง	˩tɕhoː ˩tɕhiŋ ˩tiː ˩dan
ช ช้างวิ่งหนี	˩tɕhoː ˩tɕhaːŋ ˩wiŋ ˩niː
ช ชี้อะลามะพร้าว	˩soː ˩soː ˩laːm ˩thiː
ฉ กะเฉอะกุ่มกุ่ม	˩tɕhoː ˩ka ˩tɕhɛː ˩khuː ˩kan
ญ หญิงโง่เขลา	˩joː ˩jiŋ ˩soː ˩phaː
ฎ ฎะฎาล้อมพหลัน	˩doː ˩tɕha ˩daː ˩suːam ˩phlan
ฎ ปะฎักทุบทุบ	˩toː ˩pa ˩tak ˩hun ˩han
ฐ ฐานเข้ามารอง	˩thoː ˩thaːn ˩khu ˩maː ˩roːŋ
ท นางมดโขกหน้าขาว	˩thoː ˩naːŋ ˩mon ˩thoː ˩naː ˩khaːu
ฒ ผู้เฒ่าเดินย่อง	˩thoː ˩phuː ˩thau ˩dɛːn ˩joŋ
ณ เณรไม่มอง	˩noː ˩neːn ˩mai ˩moːŋ
ด เด็กตั้งนิมนต์	˩doː ˩dek ˩tan ˩ni ˩mon
ด เต้าหลังตุง	˩toː ˩tau ˩lan ˩tun
ถ ถูบแบบขน	˩thoː ˩thun ˩bɛːk ˩khon
ท ทหารอดทน	˩thoː ˩tha ˩haːn ˩ɔt ˩thon
ธ ธงคนนิยม	˩thoː ˩thong ˩khon ˩ni ˩jom
น หนูฝึกไฟ	˩noː ˩nuː ˩fak ˩fai

บ ใบไม้ทับถม	˩boː ˩bai ˩mai ˩thap ˩thom
ป ปลาตากลม	˩poː ˩plaː ˩taː ˩klom
ผ ผึ้งทำรัง	˩phoː ˩phwŋ ˩tham ˩raŋ
ฝ ฝาทนทาน	˩foː ˩faː ˩thon ˩thaːn
พ พานวางตั้ง	˩phoː ˩phaːn ˩waːŋ ˩taŋ
ฟ ฟันสะอาดสง	˩foː ˩fan ˩sa ˩ʔaːt ˩tʰaŋ
ภ ลำภากลางใบ	˩phoː ˩sam ˩phau ˩klaːŋ ˩bai
ม ม้าศึกคัก	˩moː ˩maː ˩khwk ˩khak
ย ยักขะเขี้ยวใหญ่	˩joː ˩jak khiau ˩jai
ร เรือพายไป	˩roː ˩ruːa ˩phaːi ˩pai
ล ลิงไต่ราว	˩loː ˩liŋ ˩tai ˩raːu
ว แหวนลงยา	˩woː ˩weːn ˩loŋ ˩jaː
ค คำลาเจียบเหงา	˩soː ˩saː ˩laː ˩ŋiːap ˩ŋau
ช วิชาชีพหวดยาว	˩soː ˩lweː ˩siː ˩nuːat ˩jaːu
ส เสือดาวคนอง	˩soː ˩suːa ˩daːu ˩kha ˩noːŋ
ห หีบใส่ผ้า	˩hoː ˩hiːp ˩sai ˩phaː
ฬ ฬาทำผยอง	˩loː ˩tʰu ˩laː ˩thaː ˩pha ˩joːŋ
อ อ่างเนืองนอง	˩ʔoː ˩ʔaːŋ ˩nwːaŋ ˩noːŋ
ฮ นกฮูกตาโต	˩hoː ˩nok ˩huːk ˩taː ˩toː

“การใช้สัญลักษณ์แทนเสียงเป็นเครื่องมือในการบันทึกข้อมูลทางภาษานั้นเป็นสิ่งจำเป็นยิ่ง ทั้งนี้เพราะสัญลักษณ์แต่ละตัวจะบ่งบอกถึงฐานกรณ์และลักษณะการออกเสียงของเสียงนั้น ๆ ตัวอย่างเช่น สัญลักษณ์ ‘x’ จะแทนเสียงที่เรียกว่า “อโฆษะ-เพดานอ่อน-เสียดแทรก” ซึ่งหมายความว่า เสียงนี้มีฐานที่เกิดอยู่ที่เพดานอ่อนและมีลักษณะการออกเสียงคือจะต้องยกลิ้นส่วนหลังขึ้นไปใกล้ๆ กับเพดานอ่อนแล้วพ่นลมจากปอดผ่านเส้นเสียงที่เปิดกว้างออกมา หรือสัญลักษณ์ ʔ จะแทนเสียงที่เรียกว่า กึ่งสูง-หน้า-ปากห่อ ซึ่งอธิบายได้ว่า ในการออกเสียงนี้จะต้องยกลิ้นส่วนหน้าขึ้นไปในระดับกึ่งสูง และขณะที่ออกเสียงนี้ริมฝีปากจะห่อเข้า จากตัวอย่างดังกล่าวจะเห็นได้ว่าสัญลักษณ์แทนเสียงหรือสัทอักษรนั้นมีใช้ตัวหนึ่งสื่อตลก ๆ มีรูปร่างแปลก ๆ อ่านไม่รู้เรื่องดังที่คนส่วนใหญ่เข้าใจกัน หากแต่ทำหน้าที่สำคัญยิ่งในแง่ที่ว่าเป็นการอธิบายลักษณะการออกเสียงและฐานที่เกิดของเสียง ซึ่งทั้งนี้ทั้งนั้นผู้ที่ใช้สัญลักษณ์แทนเสียงได้จะต้องศึกษาและทำความเข้าใจล่วงหน้าร่วมกันก่อนว่า อักษรแต่ละตัวนั้นอธิบายถึงลักษณะการออกเสียงอย่างไร”

(ตัดต่อจาก “สัทศาสตร์เบื้องต้นและการบันทึกเสียงในภาษา” โดย นันทนา ธรรมเกียรติ, 2529)

ˈka:n ˈtəhai ,san ˈja ˈlak ˈthe:n ,si:əŋ ˈpen ˈkhrw:əŋ ˈmw: ˈnai
 ˈka:n ˈban ˈthwuk ˈkho: ˈmu:n ˈtha:ŋ ˈpha: ,sa: ˈnan... ˈpen ˈsiŋ ˈtəam
 ˈpen ˈjiŋ... ˈthan ˈni: ˈphrɔ ,san ˈja ˈlak ˈte: ˈla ˈtu:a ˈtəa ˈbɔŋ ˈbɔ:k
 ,thwŋ ,tha:n ˈkɔ:n ˈle ˈlak ˈsa ˈna ˈka:n ˈɔ:k ,si:əŋ ,kho:ŋ ,si:əŋ ˈnan
 ˈnan... ˈtu:a ˈja:ŋ ˈtəhen... ,san ˈja ˈlak ˈx' ˈtəa ˈthe:n ,si:əŋ ˈthi:
 ˈri:ak ˈwa: ˈʔa ˈkho: ˈsa ˈphe: ˈda:n ˈɔ:n ˈsi:at ˈse:k ˈswŋ ,ma:i ˈkhwa:m
 ˈwa:... ,si:əŋ ˈni: ˈmi: ,tha:n ˈthi: ˈkɔ:t ˈju: ˈthi: ˈphe: ˈda:n ˈɔ:n
 ˈle ˈmi: ˈlak ˈsa ˈna ˈka:n ˈɔ:k ,si:əŋ ˈkhw:... ˈtəa ˈtɔŋ ˈjɔk ˈlin ˈsu:an
 ,laŋ ˈkhwn ˈpai ˈklai ˈklai ˈkap ˈphe: ˈda:n ˈɔ:n ˈle:u' ˈphon ˈlom ˈtəa:k
 ˈpɔ:t ˈpha:n ˈsen ,si:əŋ ˈthi: ˈpɔ:t ˈkwa:ŋ ˈɔ:k ˈma:... ,rw: ,san ˈja ˈlak
 ˈɔ' ˈtəa ˈthe:n ,si:əŋ ˈthi: ˈri:ak ˈwa:... ˈkwŋ ,su:ŋ ˈna: ˈpa:k ˈhɔ: ˈswŋ
 ˈʔa ˈthi ˈba:i ˈda:i ˈwa: ˈnai ˈka:n ˈɔ:k ,si:əŋ ˈni: ˈtəa ˈtɔŋ ˈjɔk ˈlin
 ˈsu:an ˈna: ˈkhwn ˈpai ˈnai ˈra ˈdap ˈkwŋ ,su:ŋ... ˈle ˈkha ˈna ˈthi: ˈɔ:k
 ,si:əŋ ˈni: ˈrim ,fi: ˈpask ˈtəa ˈhɔ: ˈkhau... ˈtəa:k ˈtu:a ˈja:ŋ ˈkha:ŋ ˈton
 ˈtəa ,hen ˈda:i ˈwa: ,san ˈja ˈlak ˈthe:n ,si:əŋ ,rw: ˈsat ˈtha ˈʔak ,sɔ:n
 ˈnan ˈmi ˈtəhai ˈtu:a ,naŋ ,sw: ˈta ˈlok ˈta ˈlok... ˈmi: ˈru:p ˈra:ŋ ˈple:k
 ˈple:k ˈʔa:n ˈmāi ˈru: ˈrw:əŋ ˈdaŋ ˈthi: ˈkhon ˈsu:an ˈjai ˈkhau ˈtəai ˈkan...
 ˈha:k ˈte: ˈtham ˈna: ˈthi: ,sam ˈkhan ˈjiŋ ˈnai ˈŋe: ˈthi: ˈwa: ˈpen ˈka:n
 ˈʔa ˈthi ˈbɔ:i ˈlak ˈsa ˈna ˈka:n ˈɔ:k ,si:əŋ ˈle ,tha:n ˈthi: ˈkɔ:t ,kho:ŋ
 ,si:əŋ ˈswŋ ˈthan ˈni: ˈthan ˈnan ˈphu: ˈthi: ˈtəa ˈtəha:i ,san ˈja ˈlak
 ˈthe:n ,si:əŋ ˈda:i ˈtəa ˈtɔŋ ˈswuk ,sa: ˈle ˈtham ˈkhwa:m ˈkhau ˈtəai ˈlu:əŋ
 ˈna: ˈru:am ˈkan ˈkɔ:n ˈwa: ˈʔak ˈsɔ:n ˈte: ˈla ˈtu:a ˈnan ˈʔa ˈthi ˈba:i
 ,thwŋ ˈlak ˈsa ˈna ˈka:n ˈɔ:k ,si:əŋ ˈja:ŋ ˈrai..... ˈtat ˈtɔ: ˈtəa:k
 ˈsat ˈtha ˈsa:t ˈbw:əŋ ˈton ˈle ˈka:n ˈban ˈthwuk ,si:əŋ ˈnai ˈpha: ,sa:...
 ˈdo:i ˈnan ˈtha ˈna: ˈron ˈna ˈki:at... ,sɔ:ŋ ˈphan ˈha: ˈrɔ:i ˈji: ˈsip ˈkau

การถ่ายรูปลักษณ์ไทยเป็นอักษรโรมันโดยใช้ระบบสัทอักษรเป็นพื้นฐานนี้เสนอโดยผู้เขียนผู้สอนวิชาสัตวศาสตร์ จึงทำให้มองเห็นแนวทางการถ่ายอักษรด้วยวิธีนี้ได้แจ่มชัดและคิดว่าเป็นวิธีที่สะดวกต่อการจดจำและช่วยในการออกเสียงได้ดี ผู้อ่านอาจจะมีความคิดเห็นแตกต่างไปในแนวต่างกันออกไป ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าจะมาร่วมกันช่วยคิด ประติษฐ์หรือปรับปรุงระบบการถ่ายรูปลักษณ์ไทยเป็นอักษรโรมันของภาษาไทยเราให้เป็นระบบที่มีประสิทธิภาพและใช้ประโยชน์ได้ดีกว่าที่เป็นอยู่ก่อน ★

ภโวาท	ph'ǎhwowat'	^phaːwoː^wa:t
อินदनัย	c'Indǎhñāy	ˌtɕin -daːnai
กานตริวิ	kantarǎhwi	ˌkaːn^raːwiː
ปรมาภรณ์	porǎhmaph'ǎhrǎhñāh	ˌpaːraːmaːˌphoːn
ตณันท์	dǎhññāhnt'ǎh	-da^nuːnan
ฐานันดร	THA:NA:NTA:RA	ˌthaːˌnan
ลลิลทิพย์	SA:LĪNTHĪPHA:JA:	-saːlin^thip
เลียวใจ	sc-ahchjai	ˌsiːa-tɕai
ปราดเปรียว	prahtpree-oh	-praːt-priau
ไม้เลื้อย	maileu-ie	^maːi^lwai

บรรณานุกรม

- ธีระพันธ์ ล. ทองคำ. *สัทอักษรไทย การสร้างสัทอักษรไทยเพื่อบันทึกภาษาไทยถิ่นและภาษาชนกลุ่มน้อย*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.
- นันทนา รณเกียรติ. *สัทศาสตร์เบื้องต้นและการบันทึกเสียงในภาษา*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2529.
- _____. *สัทศาสตร์และการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2529.
- Abercrombie, D. "Writing Systems", in *Studies in Phonetics and Linguistics*, London : Oxford University Press, 1971.
- Anthony, E.M., Warotamasikkhadit Udom and D.P. French. *Foundations of Thai*, Ann Arbor : The University of Michigan Press, 1968.
- Bradley, C.B. "Some Features of the Siamese Speech and Writing" *JAOS*, Vol. 44, 1924.
- Cartwright, B.O. *The Student's Manual of the Siamese Language*, Bangkok : American Presbyterian Mission Press, 1915.
- Dani, A.H. *Indian Palaeography*, London : Oxford University Press, 1963.
- Danvithana, N. *The Thai Writing System*, unpublished Ph. D. Thesis, University of Edinburgh. 1981.
- Diringer, D. *The Alphabet* (2 volumes), 3rd ed, London : Hutchinson & Co. (Publishers) Ltd., 1968.
- Ewald, L. *Grammalik der T'ai oder Siamesischen Sprache*, Leipzig : T.O. Weigel, 1863.
- Frankfurter, O. "Some Suggestions for Romanizing Siamese", *JSS*, Vol. 3, Part 2, 1907.
- _____. "The Romanizing of Siamese", *JSS*, Vol. 4, Part 1, 1907.
- Hass, M.R. *Thai System of Writing*, Washington D.C. : American Council of Learned Societies, 1956.
- _____. *Thai-English Student's Dictionary*, Stanford : Stanford University Press, 1964.
- Lanyon-Orgill, P.A. *An Introduction to the Thai (Siamese) Language for European Students*, Victoria : Curlen Press, 1955.
- NcFarland, G.B. *Thai-English Dictionary*, Stanford : Stanford University Press, 1944.
- Pallegoix, D.J.B. *Dictionrium Linguae Thai sive Siamensis Interpretatione Latina, Gallica et Anglica Illustratum*, Paris : Impressum in Typographeo Imperatorio, 1854.
- _____. *Description du Royaume Thai ou Siam*, (2 volumes), Paris : Mission di Siam, 1854.
- Rama VI, King. "The Romanization of Siamese Words", *JSS*, Vol. 9, Part 4, 1912.
- Schrader, F.O. "Transcription and explanation of the Siamese Alphabet", *Asia Major*, Vol. 1, 1924.
- Thr Royal Institute. *Notification of the Royal Institute Concerning the Transcription of Thai Characters into Roman*. Bangkok : The Royal Institute, 1839.